

De spe ac fide futuri temporis

Quanta delectatione occasionem mihi modo oblatam, ut in honorem octogesimi quinti diei natalis humanissimi amici Fabritii Pennacchietti, viri tum immensa doctrina tum liberalitate summa præstantissimi, munusculum tribuerem, amplexus sim, verbis satis exprimere nequeo. Quotus enim quisque est, qui nostro sæculo tot linguas tantamque scientiam conciliandam ardore et studio sibi susceperit? Pauciores etiam, qui præter Pennacchietti illum eruditionem suam eloquentia, facilitate, animi inflammatione studiosis tradere valeant. Quem in numero amicorum habere equidem mihi gaudio summoque honori est.

Quum plerosque nostrum premant cura et angor ob continuum humanitatis cultusque senium – *ætas parentum*, ut quidam olim scripsit, *peior avis, tulit nos nequiores, mox daturos progeniem vitiosiore* – iuvat conspicerere nunc ubique fere orbis terrarum scholas emergi, quibus tirones eo docentur, ut denuo peritiam utriusque linguæ quasi naturaliter obtineant. Quæ institutio redintegrata – neque enim aliter erudiri solebant priores – res maximi ponderis necnon indicium, nisi fallor, novæ cuiusdam ætatis artium renatarum videtur esse, quoniam sic imbuti iuvenes cuncta litterarum monumenta per viginti sæcula conscriptarum ipsi expedite aggredi, suasque radices ibi reperire prorsus poterunt.

Spem futuræ humanitatis præcipue in institutione ponendam esse persuasum habeo mihi, ut qui sanctissimo illo officio iuventutem erudiendi et caritate educandi iam diu fungar. Nam nihil aliud est docendi munus nisi studium scintillæ superni numinis tradendæ, quæ quidem in seriis et in rebus simplicioribus vel blanditiis ostenditur. Hoc sensu poetam et magistrum nulla re inter se differre censeo. Dummodo aliquid honesti efficere cupiat, uterque eadem petit: ut poetam lectoribus, sic magistrum decet discipulis magnificentiam mundi et vitæ splendorem pro viribus profiteri.

Gratissimum igitur est mihi exiguos hos versiculos pedibus alcaicis pactos carissimo magistro pie ac reverenter præbere posse.

Salubre consilium

Pridem relicto stare sacrario
deflens columnas marmoreo soles
 emblemate antique decoras
 et putridas. Reverenter aulæ
non iam frequentis mœnia prædicant
muscosa laudes nocte reconditas
 soli viatori benigno,
 quem meminisse iuvat priores
musea plectris grandia tinnulis
crebro replentes ac sapientia
 iuste Sibyllina repletos
 numine perpetuo deorum.
Desiste mæstam futtile neniam
partimque amatam Pallados atriis
 libare vastatis, magister.
 Tu pueris elementa trade;
Phœbus poetas, artifices pios,
doctos regentes sponte sua vocat.
 Delubra mature novantur;
 celsa subinde canunt prophetæ.

Bastenius

Martin F. J. Baasten
Leiden University

m.f.j.baasten@hum.leidenuniv.nl